

ONDŘEJ NEFF

ROCK MÉHO ŽIVOTA

ARKÁDSKÝ CYKLUS

PLUS

Rock mého života

Arkádský cyklus

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.cz

Ondřej Neff
Rock mého života
Arkádský cyklus
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ARKÁDSKÝ CYKLUS

rock méHO ŽIVOTA

ONDŘEJ NEFF

rock
mého
života

ARKÁDSKÝ CYKLUS

PLUS

Text © Ondřej Neff, 2018

Cover and illustrations © Martin Zhouf, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-259-1005-4

ISBN e-knihy 978-80-259-1031-3 (1. zveřejnění)

ČÁST I.

ELVISOVA SMRT

(PROLOG)

Bezpečnostní opatření v baru Excelsior mohla uspokojit šéfy ochranky komandéra Spojených sil Sluneční soustavy (dále SSSS) při schůzce s Jeho Excelencí imperátorským velvyslancem planet Aldebaránu, pokud předpokládáme, že něco takového existuje nebo existovat bude. S tou výhradou, že nějaký velvyslanec Aldebaránu je nula ve srovnání s tím, co na Luně znamená pan Aurelius Horác. Prohlídka byla tak důkladná, že jediné, co mi neudělali, bylo obrácení naruby. Koukali se mi do nosu, jestli tam neskrývám řízené stěly typu nos-pupek, a kam se mi ještě koukali, prozradím až po dvaadvacáté hodině. Měli pochybnosti kolem kresby mé duhovky, dokud jsem jim nedoporučil, aby případné reklamace adresovali na výrobce whisky Johnnie Walker. Do testeru jsem jim musel dvanáctkrát opakovat, že „drásavé píďalky se hořce chumrlaly v louži“, než jsem je přesvědčil, že jsem opravdu Jakub neboli Kuba Nedomý, narozen 23. listopadu 2022 nahoře na Plesnivce, tedy Zemi, a koho by zajímaly opravdu velké detaily, tak tedy narozený v Evropě. Od června 2045 setsakra trvale na Luně, s konečným určením habitat Arkádie. Původně havíř, naneštěstí. Pak starožitník, naštěstí.

„Starožitník,“ divil se každý z hlídačů, kteří mě vyslychali, a že jich byl postupně tucet. Vyslovoval to slovo s takovým podivem, jako bych byl velrybář, a to by bylo opravdu hodně divné, být na Luně velrybářem. „Proč chce pan Horác mluvit se starožitníkem?“

„To vám jistě rád poví sám pan Aurelius Horác,“ odpovídal jsem beze snahy o duchaplnost.

To, co jsem si nesl v kufříku, rentgenovali tolikrát, že jsem mohl doma ušetřit za svícení, pokud bych to donesl zpátky.

Což jsem neměl v úmyslu.

Šéf Horácovy ochranky se netajil neklidem.

„Veškeré soukromí zajištěno, pane Gazello,“ ujišťoval ho majitel Excelsioru pan Alfréd.

„Veškeré je málo. Vyžaduji naprosté!“

„Naprosto naprosté,“ zaradoval se pan Alfréd, že slyší tak výborný nápad. Naklonil se k panu Gazellovi a něco mu pošeptal.

Bohužel jsem tady neměl svého specialistu na odposlechy Dědka Čucháka, takže jsem musel nespokojeně říct:

„Co si to tu šeptáte? Jdeme na tu schůzku dva, pan Horác a já. Mám právo vědět, co se tu děje.“

„Kokón...“ hlesl pan Alfréd a zakoulel očima.

Excelsior je teď utopený v energetickém poli. Aurelius Horác si najal ochranu proti odposlechu na půl hodiny. Dobrý, říkal jsem si, jenže je blbý, že ztratím kontakt s Dědkem Čuchákem.

Jen aby mě Aurelius Horác nesežral jak humra, až ho vytočím, a přesně to jsem měl v úmyslu.

Kráčeli jsme po šarlatově rudém běhounu chodbou z foukaného skla. Já šel po levé straně, Gazella po pravé.

„Naprosto bezpečné, naprosto bezpečné,“ povykoval za námi pan Alfréd a úpěnlivě mu při tom vrzaly boty.

Napochodovali jsme do konferenční místnosti. Rozhlédl jsem se kolem sebe.

Odkud se vyloupne náš hlavoun Aurelius Horác?

Jen málo lidí na Luně vědělo, kdo to je ve skutečnosti.

Aurelius Horác je krycí jméno pro muže jménem Elvis Presley.

Muž, který byl celý život legendou a ještě větší legendou se stal, když údajně umřel. Legenda se mu stala osudem. Byl z legendy uplácáný jak sněhulák z koulí zmrzlého sněhu.

Jdu za Elvisem Presleym a jeden druhému splatíme starý dluh.

Aspoň tak jsem si to já pitomec maloval.

Za barem se mihnul nějaký stín. Nenapadlo mě, že právě tenhle stín udělá škrť přes rozpočet Elvisovi i mně.

Ohlédl jsem se po Gazellovi. Taky ten stín musel vidět. Nevrhoval se vpřed, nemetal vejčité granáty, všechno tedy bylo v pořádku.

Pan Horác vystoupil zpoza rohu.

Pro všechny pan Horác, majitel poloviny kyboprůmyslu, budovatel přinejmenším pěti lunárních habitatů, strůjce lunární obrany proti pozemským útokům, šedá eminence všech vládních útvarů, které tu existovaly, existují a existovat budou.

Pro jedny Aurelius Horác, pro mě Elvis Presley.

Na to, co se stalo pak, nezapomenu nikdy. Začalo to v okamžiku, kdy Gazella začal zpod saka tahat tu ošklivou černou věčičku.

Ta hnusná černá věc v Gazellově ruce byla energetická zbraň. Vyzářuje proud žhavých korpuskulí, naladěný na specifickou vzdálenost. Prostě, je to staré dobré energo.

Gazella to pral do Elvise Presleyho z energia s vehemencí, která by si zasloužila lepší užití: kdyby s podobným úsilím stavěl komín, měl by takový tah, že by vám vycuc klobouk. Proto ten zájem, jestli je to tady bezpečné! Mělo to být bezpečné pro něho, aby mohl svého pána oddělat. Žhavé korpuskule krájely oběť na kusy, jako když řezník bourá krávu nožem s aktivním ostřím.

Šlo to rychle.

Oběť byla naporcovaná a ještě stála na nohou, pak se sesypala, sesula, slila, všechno dohromady.

Hodně ošklivý pohled.

Trápil mě dost dlouho, i když, na druhou stranu, po tom všem, co mi ta hrouda masa, dokud chodila, provedla, měl jsem právo říct: Dostal jsi, co sis zasloužil, šmejde.

A to, co provedla, budu teď vyprávět.

(1)

Luna je takové místo, kde sice hodně záleží na majetku a postavení, ale taky hodně záleží na tom, co kdo ví a co kdo neví.

Takový Luigi Mantella, například. Je tu taky hezkých pár pátků a většinu těch pátků strávil coby policejní hlavoun habitatu Arkádie. Někdy je v nemilosti a to pak přicházel na kus řeči k nám do starožitnického krámků.

Zvláštní člověk, tenhle Mantella. Nepoznal jsem v životě mnoho policajtů tak dobře jako jeho. Dalo se o něm říct, že je to v jádru dobrý chlap, jak se to říká o lidech, kteří někoho podrazili a pak se ožírali na lepší zapomenutí. Nemůžu si na něho stěžovat. Měl tucty dobrých důvodů, proč mě zatknout, a dokonce to někdy musel udělat. Vždycky ale byla jeho tvář poznamenána výrazem upřímného politování a nikdy mě nečastoval obvyklými policajtskými žvásty.

To byl rozhodně plus.

Co se mi nelíbilo?

Například způsob, jakým vcházel do krámků. Normální člověk vejde, rozhlídne se, a buď jde rovnou za mnou, nebo za Dědkem, podle toho, kdo vartuje u pultu, nebo zapíchne zrak do něčeho za jímavého. Nebo se tváří, že k nám zabloudil omylem, a pak se mu jakoby rozbřeskne a on vypisuje na obličej „a podívejme, starožitnický krámeček, kde jsem se tu vzal, no dobře, když už tu jsem, porozhlédnu se tu.“ Mantella vešel a hned se podíval na ten nejmní pravý exponát v naší sbírce. On snad má v oku nějaký super antik-kit nějaké generace, která teprve přijde. Pravda,

Mantella z toho nikdy nedělal žádnou aféru, ale stejně mě tím znervózňoval.

Inu, policajt.

Krámek má dvě až tři části. Vejdete po dvou schůdcích, vstoupíte do místnosti čtyřikrát pět metrů. Po pravé ruce je pult, vlevo prosklená skříň. My vystavujeme originály, žádné plastivizní upoutávky, které jenom matou kunčofta, protože mají zešvindlovaný obraz, všechno je na nich vylepšené a načančané a kunčoft si neuvědomuje, že kupuje obraz, ne původní zdroj obrazu. Obchodník ho masíruje nad plastivizní prezentací a ukazuje na tohle a pak zas onohle... A podívejte se na tu řemeslnou práci, to se ještě dovedlo poctivě pracovat, ta přesnost výlisku, to by dnes už nikdo nedokázal, zpracovávali Lebovičovi prodavači kunčofty a ti potom, když jim skladník přivezl na vozíku to, co kupovali, byli tak zpracovaní, že si ani nevšimli, jaké šmízo si povezu domů.

To se u nás nepraktikovalo, vše tu bylo pravé.

Tedy, právě v tom smyslu, že se na to dalo sáhnout. U starožitností je pravost nebo nepravost pojem značně relativní. Právě je to, co projde antik-kitem. Myslíte snad, že staří Římané nesbírali starožitnosti? Jistěže ano. Starožitnost je proto starožitností, že jí je málo. A když je něčeho málo, lidé se snaží to vyrobit. Takže vyrábějí i nové starožitnosti. A tu to máme: je falešná starožitnost z roku, dejme tomu, mínus dvě stě dva méně starožitná, protože je falešná, anebo více starožitná, protože jí přidech podvodu dodal zajímavosti? To je zbytečná úvaha, protože žádné tak staré starožitnosti nejsou. Jsou ale falešné středověké starožitnosti, vyrobené před třemi, čtyřmi sty lety. Jsou bezcenné? Nejsou. Není tedy čím si lámat hlavu. Snažil jsem se vždycky, abych měl antik-kit o krok novější generace, než se běžně dá sehnat. Což se mi díky konexím celkem spolehlivě dařilo.

Ale abych se vrátil k našemu krámku.

Druhá místnost přímo navazovala na tu první, byla ale menší, jen čtyři na čtyři. Kolem dokola regály a zase pult. Tady jsme měli za pevnými roletami speciality pro fajnšmekry, zejména po-

zemskou mechaniku. Natahovací hodinky. Věci z bakelitu. Drátové telefony. Psací stroje na klapky.

Ovšem to nejvzácnější, to jsme vždycky měli vzadu. To asi platí pro každý obchod. Třebaže obchod je pověstně otevřená a čestná záležitost, vždycky se v něm najde něco, co se nedá z nejrůznějších důvodů nastrkovat každému pod nos a musí to být přechovááno vzadu. Navíc, není zákazník jako zákazník. Jsou zákazníci slušní a upřímní a jsou zase ti, co rádi otravují a prudí, takže kdyby například nějaký ateistický fanda viděl křížek nebo modlitební kobereček, udělal by z toho aféru, jako bych to byl já, kdo hodil atomovku na Švýcarsko.

Což jsem nebyl, jako že je Plesnivka nade mnou, toho času bez Švýcarska. Tady vzadu občas bývaly věci více méně pochybného původu. Například věci pašované, a pašování byl kvetoucí kšeft do té doby, co se situace zhoršila, a vztahy s Evropským protektórátem byly na levačku spoustu let, právě od třináctého, když někdo hodil tu všivou atomovku na Švýcarsko.

Asi ho potrestali za to, že se vždycky drželo zpátky. A taky proto, že měli prachy ulité jinde.

Mantella vešel. Bylo na něm vidět, že je unavený. Držel se sice zpříma, to tenhle Talián uměl dobře, ale jeho velké černé oči byly jako zamžené a měl pod nimi kruhy. Na sobě měl krátký černý převlečník zapnutý až ke krku. Nohavice měly puky a podle lesklých bot by se člověk mohl holit, na to si on vždycky potrpěl.

Ale Dědek Čuchák, jak mi později sdělil, měl výhrady.

„Ty puky chtěly přežehlit už předevčírem a na botách měl vrstvu prachu osmnáct hodin starou,“ tvrdil a mně nezbývalo než mu věřit.

Jsem já kyborg? Mám snad v očích mikrometr a dovedu rozpoznat tloušťku vrstvy prachu na botách? Nejsem, nemám a nedovedu. A nevádí mi to, protože za zadkem mi sedí Dědek Čuchák, který kyborg je, a umí tohle i spoustu dalších věcí.

„Jak se vede,“ uvítal jsem Mantellu, když jsme si odbyli uvítací procedury, mezi něž patřilo i objetí a symbolický pocel na levou i pravou líc. Mantellův rod pochází z Toskánska, ze Sienny,

tam to chlapi i ženské dělají. Já pocházím z Prahy, tam to nedělá nikdo. Ale naučil jsem se.

Měl jsem svatozář. To proto, že náš nový antik-kit měl zase jednou technologický náskok aspoň na půl roku, a to pro nás znamenalo půl roku pohody. Dovedeme rozlišovat zrno od plev lépe než jiní. I než Lebovič.

Převlečník si odložil, takže byla vidět černá páska na klopě.

Usmál jsem se, když jsem ji spatřil. Všiml si toho. Policajti si dobře všímají, jak se kdo tváří. Mantella si vždycky všimal. Při příchodu hned švihnul očima na pult v druhé části krámu. Věděl, že tam máme schovanou čtrnáct padesátku, tu hromskou zbraň, která pije policajtům krev. Není vedená jako zbraň, je to oficiálně vzato odstraňovač závalů a byly doby, kdy patřila k povinné výbavě. Bohužel se našli zlobítkové, kteří ji sem tam použili k odstranění něčeho jiného, než jsou závaly, kupříkladu k odstranění trezorových dveří v bance, a taková věc policajty vždycky mrzí.

„Černá páska,“ poznamenal jsem, když jsme si sedli vzadu u stolečku a nalil jsem do šálků kávu, tu nejlepší, jaká se dá z našeho espressa vyždímat. Bylo originál italské, ovšem Taliánovi se kvalitou espressa nikdy nezavděčíte.

„Ty ji nosit nemusíš,“ pravil Mantella kysele. „Já patřím k oficiálním habitatu. Hluboké politování.“

Ano, ano. Hluboké politování nad něčím, z čeho máme všichni upřímnou radost. Luna se konečně vzchopila a dala Evropskému protektorátu a jeho fundáckému náčelnictvu pořádnou ránu.

Možná, že už jste zapomněli, co to ten Evropský protektorát byl.

Lunu začali lidé kolonizovat někdy po roce 2020, já sám jsem jako mladý kluk přišel v prosinci třiačtyřicátého roku. Patřil jsem k tomu druhu lidí, kteří odešli částečně z blbosti, částečně pro peníze, což je vlastně totéž. Byly tu ale i jiné důvody. Lidé na obou březích Atlantiku zblbli. Neoviktoriánské pokrytectví morálky „politické korektnosti“ způsobilo pandemické změknutí mozků. Francouzský, britský a brzy nato i německý parlament ovládli islamističtí fundamentalisté a vyhlásili zákon šaría. Do

seznamu zakázaných technologií brzy spadly i takové hi-tech předměty, jako je štětka na holení (Prorok se neholil, a tudíž kdo by sáhl na holicí strojek, zasloužil by ukamenování). Amerika se ještě držela, ale Starý kontinent se rychle propadal do bídy, za kterou samozřejmě mohli Židé a křesťani. Pro mnoho lidí byla emigrace na Lunu životní nutností. Od sedmdesátého roku vznikaly na Luně první prstencové pevnosti, a to byly základy habitatů, jak je známe dnes. A nahoře na Plesnivce? Bagdadský kalifát vyhlásil Evropský protektorát a poté dával všemožně najevo, že se mu vůbec nelíbí, co se na Luně děje.

Napětí hodně rychle rostlo od toho bombardování Švýcarska atomovými bombami. Dokud fundáci jen předělávali katedrály na mešity, říkali jsme si, je to jejich věc. I když, musím připustit, že mě představa katedrály svatého Víta v Praze přestavěné na mešitu štvla podstatně víc než pohled na Notre Dame de Paris. I když tu žiju takovou dobu, na Měsíci jsem nehrál kuličky. Na Hradčanech sice taky ne, ale jinde v Praze ano. Ale to Švýcarsko se ještě dlouho drželo. Imámové v něm měli ulité prachy a neměli důvod ho znepokojovat, stejně jako ho neznepokojovali komunisti a před nimi nacisti. Ale ve sto třináctém ruplo nějakému ajatolláhovi v kouli a nechal na Švýcarsko hodit atomovou zbraň. Prý byla jedna, někdo říká, že sedm, výsledek ale byl takový, že se o něm debatovat nedalo: Švýcarsko zmizelo z mapy jako stát, byly to jen skály. Neznámý bojovný ajatolláh (nikdo se nikdy k tomu velkolepému činu, Alláhovi milému, nepřiznal) štvla ze zákulisí proti habitatům na Luně a vyhrožoval invazí. Bezpečnostní síly zachytily pokusy o útok: roboti narvaní výbušninami, antraxem, sarinem, vše jsme měli postupně poznat.

Oficiální stanovisko Luny? Neutralita. Plesnivka se nás netýká. Odešli jsme a vedeme dospělý život. Nedržíme se mámy za sukně. Na Plesnivce žije dost lidí, aby si mezi sebou dokázali svoje záležitosti vypořádat. Vraždíte se? Smutné. Zkuste se dohodnout.

Jenže po té švýcarské mega-vraždě se změnila nálada.

Lidi se nasrali a z nasrání vznikl „neformální tým“.

Už sama kolonizace Luny byla dílem prvního neformálního týmu.

Tenkrát na začátku jednadvacátého století tu byla zkostnatělá a zkorumpovaná americká NASA, stejně neschopná agentura evropská, vybrakovaná agentura ruská a snaživá, leč ne moc efektivní agentura čínská. A tenkrát se díky internetu dali dohromady lidé z celého světa a utvořili neformální tým s cílem – dobýt Měsíc. Shromáždit peníze a mozky, shromáždit výrobní kapacity. Už ne státy, ale soukromníci se dostali na Lunu s úmyslem tu zůstat a vytvořit svobodné společenství, založené na otevřenosti a výkonu, na toleranci i odpovědnosti.

A když imámové zavraždili Švýcarsko, vznikl v habitatech nový neformální tým a ten vytvořil zbraň odvety a neváhal ji použít.

V noci z 10. na 11. září 2118 se nad Londýnem otevřely pumovnice a dolů se snesl déšť robotických ninžů. Umělá inteligence. Antigravitační pohon. Vrcholná technika.

Byla to Bartolomějská noc. Ninžové šli na jistotu. Přesné adresy, popisy, identifikace. Strůjci teroru a vydírání umírali rychle, i když ne vždycky čistě.

Smrt je mokřý proces.

Což se stalo nedlouho předtím, než náš kamarád od policie Luigi Mantella navštívil náš krámek.

Neformální tým pracoval v absolutní ilegalitě. Tenkrát, když nás Mantella navštívil, se o neformálním týmu ani oficiálně nevědělo.

On sám, jako mnoho jiných státních úředníků, byl v nezáviděníhodné pozici člověka, který si něco jiného myslí a něco jiného musí říkat.

„Oficiální stanovisko je – hluboké politování,“ opakoval kysele.

„Naštěstí k oficiálům nepatřím, nikdy jsem nepatřil, a pokud nezešlím já plus řada dalších lidí, kteří by ze mě oficiála chtěli udělat, oficiálem se nestanu.“

„Já si to nedovedu spočítat,“ vložil se do debaty Dědek Čuchák. „Oni nás bombardovali. Oni se pokoušeli poslat vražedná komanda. Oni vyhlásili obchodní embargo. Oni nás odřízli od zdrojů čerstvých potravin. Ne snad, že by to zvlášť vadilo mně, ale Kubovi to vadí určitě.“

„Jistě,“ řekl Mantella. „Máte pravdu. Víte,“ dodal tiše, „já tu černou pásku nosím na klopě, ale ne na duši.“

Říkal to velmi smutně. Dvojitá tvář chlápka se ctí v těle nesluší.

„Ty sis ale nepřišel postěžovat, že tě donutili držet oficiální linii.“

„Nemáte ponětí, co se u nás děje,“ říkal Mantella tiše. „Nejen u nás. Mám zprávy i z ostatních habitatů. Tentokrát je to vážné. Oni chtějí vědět, kdo ty ninži vymyslel, navrhnul, vyrobil, naprogramoval a poslal na Londýn. To je absolutní priorita pro všechny složky. Pro policii i pro tajné služby.“

„No, kdo je vyrobil. Na to mám svůj názor,“ řekl jsem. „Neformální týmy. Jako na začátku minulého století. Kosmonautika byla v roce 2000 mrtvá věc. Americká NASA vždycky, když potřebovala peníze, objevila v Antarktidě zkamenělého prvoka z Marsu. Když jí rozpočet Kongres schválil, oznámila, že je to omyl. Tak se dělala kosmonautika. Pak přišel Virgin. Brzy nato se připojily i další soukromé společnosti. A nakonec se do toho vložily neformální týmy. Dodnes nikdo neví, kdo vlastně vymyslel Miagiho motor. Viděl někdy někdo nějakého Miagiho, který by s tím motorem měl něco společného?“

A jsme tady. Já, Dědek Čuchák i ty, Luigi. Bez neformálních týmů by kolonizace Měsíce nikdy nezačala. A teď je to na druhou stranu. Bez neformálních týmů bychom dál stáli s rukama v kapsách a dívali se, jak nás bombardují islamističtí fundáci s podporou zelených a rudých a hnědých, všech odstínů prašivé duhy.

„Mě to taky napadlo,“ říkal Mantella. Tohle muselo napadnout někoho, kdo znal ty staré časy. Zajímavá věc: už dlouho se lidi nezajímají o to, co bylo. Tedy, přesněji: o to, co bylo před tím, než oni sami byli na světě a začali ho vnímat. Narodil ses v roce 2040? Zajímavé je to, co je od roku 2050 nahoru. Co bylo před tím, je nula. Narodil ses v roce 2022, jako kupříkladu já? Taký mě moc nepálí, co bylo před tím. Ale všechno, co se zajímavého semlelo od té doby, nosím v hlavě a nosí to tam v hlavě i Dědek Čuchák, a když potřebuju něco vědět opravdu přesně, zeptám se ho.

„Takže jsi na stopě, Luigi. Vždycky je na tebe pěkný pohled, když jsi na stopě. Jako ohař. Nožky jak strunky, jiskra v oku.“

„Nedělej si z něho srandu,“ nabádal mě po komlinku Dědek. Slyšel jsem ho v implantátu za uchem. „Je na tom bídne. Změřil jsem mu tlak. Mohlo by to s ním seknout.“

„Ono to vypadá, že ty neformální týmy mají centrálu tady, v Arkádii.“

„To je velká čest. Myslel jsem, že nejčilejší habitat je Sarden, a vidíš, ona si pospíšila Arkádie.“

„Bohužel. Říkám bohužel proto, že musím přijít na to, kdo za tím vším je.“

„A když ne?“

„Oni chtějí sloučit policejní sbory Malých moří.“

„Cože?“

„Habitaty na Severojižní magistrále mají mít společný policejní sbor. S velitelstvím někde mimo. Ještě se neví, jestli to bude Apollonie nebo Oz.“

„To bys měl po žížalkách,“ podotkl jsem věčně.

„Opatrně, Kubo,“ káral mě Dědek. Ten jeho kybernetický mozek! Došlo mu rychleji než mně, co to všechno znamená.

„Vy byste měli taky po žížalkách,“ upřesnil Luigi a obličej měl jako karbonitový výlisek. „Myslíš, že by pan policejní prefekt z Oz nebo Apollonie měl pochopení pro vaše hříčky se starožitnostmi? On by neměl ani pochopení pro Dědka Čucháka. Jen tak nekoukej,“ obrátil se na mého přítele, Frankensteinovo monstrum v poněkud miniaturizované podobě. „My tě vedeme jako Kazimíra Pruse, občana Arkádie se všemi právy. Jenže někdo jiný přijde a podívá se, jak to s tebou ve skutečnosti je a kolik genetického materiálu z Kazimíra Pruse v tobě zbylo.“

„To by musel mít hodně silnou lupu,“ namítl jsem suše.

„Tak tohle bylo od tebe ale hodně sprostý,“ zaštěbetal mi v komlinku za uchem Dědek Čuchák. „Víš dobře, že doktor Kurz nena-hrazuje. Doktor Kurz množí. Já náhodou mám v sobě původního DNA na rozdávání.“

Doktor Kurz je náš dvorní lékař, specialista na kombinované

organismy. Chodí po hraně zákona tak tenké, že se nemůže zout, aby se nepořezal. My mu dodáváme technologie, které jsou na indexu, a on nám za to občas vypomůže, když něco nedopadne dost dobře.

Tak s tím by byl taky konec, uvědomil jsem si. Kdyby sem přišlo nějaké nové koště z Oz, a nemuselo by sem ani chodit, od té doby, co prodloužili pátou panlunární na jih, se Arkádie a Oz začínají k sobě povážlivě blížit, mohlo by zamést s Dědkem a přeradit ho do kategorie androidů a s doktorem Kurzem by jistě zatočilo taky. Protože on tyhle míšence, jako je Dědek Čuchák, vyrábí.

Což se nesmí.

„Oni mají hodně silnou lupu, to mi věř,“ navázal Mantella na debatu.

„Takže co? Mám zjistit, kdo tady postavil nebo nechal postavit komando robotických ninžů, které nahoře na Plesnivce udělalo trochu průvanu, a my jsme si tady všichni řekli, no konečně si přestáváme nechat srát na hlavu? Mám najít a shodit ty lidi, udat je policii, protože se bojím nějakýho posranýho policejního hlavy z Apollonie?“

„Dědku,“ otočil se k němu Mantella, „ty máš absolutní paměť. Zkus v ní zapátrat a upozorni mě, jestli se mýlím, když řeknu, že jsem se ani slůvkem nezmínil, že by Kuba měl shazovat nějaké lidi policii.“

„Nemýlíš se,“ řeklo moje Frankensteinovo monstrum. Karbonitový plát implantovaný do obličejové části pod teleskopickým okem uzpůsobeným pro noční vidění sebou zacukalo. Vypadalo to, že mu každou chvilku pukne, jenomže ve skutečnosti to byl smích.

„To Luigi nikdy nedělá, Kubo, měl bys to už vědět, za ta léta.“

„Tak proč jsi přišel, Luigi? Postěžovat si?“

„Já? Vůbec ne. Já vás přišel varovat.“

„Že sem přijde nové koště z Oz anebo Apollonie a zamete s námi. Stalo se, varování přijato. Dáš si ještě kafe?“

„Ne,“ řekl Luigi a teprve teď se přestal tvářit jako utrápený kokršpaněl.

„Ale tys nás před tím varoval!“

„Varování teprve přijde, hoši. Co víte o robotických zabijácích typu ninža?“

„Jsou to sympatické stroje,“ řekl jsem. „Vyvinuty neformálními týmy tady na Luně. To ví každý. Že je centrum týmu tady v Arkádii, to je pro mě příjemná novinka. Ninžové jsou autonomní jednoúčelové organismy s posláním zabít konkrétní osobu. Jsou schopné infiltrovat informační sítě a čerpat z nich podklady pro rozhodovací procesy. Chybí jim sebezáchovné obvody. Kdyby se stalo, že některý z nich bude zničen, stačí své poslání přesunout na jiného robotického ninžu a ten ho přijme jako sekundární cíl. Takto je možno na jednoho ninžu vložit až pět set takových cílů. To je samozřejmě teorie, protože v praxi žádný ninža nevydrží tak dlouho, aby tolik cílů zlikvidoval.“

„A fyzicky?“ zkoušel Luigi moje znalosti. „Jak vypadají?“

„Nejsou to androidi. Jsou to malé stroje, snad dokonce doveudou morfovat. Přijmou tvary a barvy okolí.“

„V podstatě máš pravdu. Můžu ti dokonce jednoho takového ninžu ukázat. Dědku,“ obrátil se na mého společníka, „dáš mi heslo pro uplink?“

„Blbej polda,“ odpověděl bez zaváhání.

Dědek má opravdu zvláštní smysl pro humor a jeho uvažování se ubírá po klikatých, avšak vždycky strašlivě logických stezkách. On je samozřejmě admin našeho systému a může Luigimu přidělit jakékoli heslo a heslo bude fungovat. Ještě před chvilkou do mě hučel, abych byl opatrný, a teď najednou se snaží Luigiho nasrat. Co to do něho vjelo?

„No tak, doprdele, co to má být?“ ohradil se Luigi Mantella.

„Heslo uplinku. Řekni ‚blbej polda‘ a my se rádi podíváme, co jsi nám přinesl.“

On ho zkouší. Chce vědět, jak moc mu záleží... na čem? Aby nám ukázal, čím členové neformálního týmu počastovali v Londýně teroristy, kteří se neúnavně pokoušejí propašovat na Lunu antrax? Abychom se společně zasmáli?

„Blbej polda,“ pravil chytrý polda Luigi Mantella a měl v tváři asi tolik emocí, jako je na svahu kráteru Collins kopretin.

Přenos dat proběhl bleskově, ale i mě překvapilo, odkud Dědek obraz vygeneroval.

Jeho zoomové oko přizpůsobené jako noktivizor navzdory všem zákazům a příkazům a úkazům, co jich je na Luně vydáno a platí, avšak v Mantellově Arkádii na to policajti kašlou a snaží se způsobit, aby se tu lidi nervali a nezabýjeli a nekradli, a je jim jedno, když někdo v Centrálním parku šmíruje pářečky, toto zoomové oko zafungovalo jako projektor. Vyšlehl z něho svazek bílého světla, trvalo to zlomek vteřiny, jediný výboj komprimovaných dat zakuklených do podchlazených fotonů.

Robotický ninža, to byla věru šeredná věcička.

To, co nám Mantella předváděl, byla zřejmě nějaká instruktážní prezentace. V úvodní části jsme mohli obdivovat ninžu – jeho kulovité tělo velikosti dvou pěstí volně plující prostorem. Byl vybaven miniaturním gravimotorem, takže se pohyboval zcela nelslyšně všemi třemi směry. Když se přiblížil ke stropu, z vrchlíku se vysunula článkovaná tykadla, jimiž se zachytil a mohl tam setrvat delší dobu, a to v energeticky nenáročném režimu. Všiml jsem si, že i ve spodní části má jakousi záklopku, takže podobná tykadla má zřejmě k dispozici i pro pohyb na zemi.

Chvilku kolem nás kroužil. Potom z Dědkova zoomu vyšlehl další snop dat a rozbalil se do podoby člověka.

Lekl jsem se, třebaže to byla velmi stylizovaná podoba. Postava se pohybovala velmi přirozeně, ovšem měla jen velmi hrubý tvar. Jen oživlý panák, nic víc.

Panák si „všiml“ ninži a dal se na útěk. Teď ninža předvedl, jak umí manévrovat v prostoru. Kroužil kolem muže, ten se snažil kličkovat, uhýbat, ovšem proti ninžovi byl neohrabaný a pomalý. Najednou mu z ruky vyrostlo cosi jako zbraň. Namířil a vystřelil, bylo vidět, jak mu zpětný ráz škubl rukou. Dokonce trefil, protože ninža odletěl stranou. I to byla součást prezentace – měla přihlížejícího přesvědčit, že ninža přežije i přímý zásah střelnou zbraní.

„Šikovnej parchant,“ pochválil jsem ninžu a představoval si, jakou radost asi měl výrobce antraxových bomb, když se tenhle létající grapefruit objevil uprostřed noci v jeho ložnici.

„Prezentace se týká pozemských gravitačních podmínek?“ zeptal se Dědek.

„Samozřejmě,“ trhl sebou Mantella, který pozoroval prezentaci s velkým zaujetím. „Na Luně by v šestinové gravitaci byl ten parchant ještě čilejší.“

„To by asi nebylo zapotřebí,“ podotkl jsem.

Prezentace vrcholila.

Muž zvolna klesl na kolena a ninža se zastavil na metr od jeho hlavy.

Pak to červeně blesklo, rubínový výboj zasáhl hlavu panáka a ta rozkvetla jako velikánský vlčí mák, hlava se rozevřela a v příšerně zpomaleném podání teď začalo všechno realisticky věrně lítat ven, jako když někdo otevře kufr a vyhazuje spodky a košile a fusekle, protože si na dně zapomněl medvídko pro štěstí.

Takže litaly šplíchance krve a mozek a oči, jen ten medvídek ne a ne se objevit.

„To snad nemuselo bejt,“ řekl jsem znechuceně. Napadlo mě, že si dnes dám jen malý oběd.

„To je instrukční prezentace,“ komentoval Mantella. Jistěji už viděl. Uvědomil jsem si, že se otočil a dívá se teď na mě a ne na postavu, která pomalu klesala k zemi. „Je pro potřebu členů neformálního týmu, není to večerníček pro malé nezbedy. Ten, kdo ji vyrobil, nebo ti, kteří ji vyrobili, si přáli, aby si členové týmu uvědomili, k čemu jejich produkt slouží. Představuju si, že teprve potom se rozhodovali, jestli zbraň nasadí.“

„Jestlipak se fundáci takhle radili, než hodili na Bern atomovou bombu,“ zabručel jsem.

„Výsledek je ovšem podobný,“ ozval se Dědek Čuchák. „Z Bernu jsou trosky a v Londýně teče krev.“

Prezentace skončila. Uvolnili jsme se. I Dědek Čuchák. I když je to kyborg a tkání někdejšího Kazika Pruse v sobě moc nemá, na nedostatek emocí si stěžovat nemůže. Přestože na něho působí jinak než na mne. Jemu se žaludek zvednout nemůže – v žaludeční krajině má generátor studené fúze.

„Takže takhle nějak ten ninža vypadá,“ shrnul představení Mantella.

„Kde jste to získali?“

„Tobě to říct můžu. Ilegálním odposlechem osob, které podezíráme, že jsou na neformální tým napojeni. Tým má na Zemi svoje spojení, to si jistě dovedeš představit. Je tam odbojářská síť, která pracuje v hluboké konspiraci proti fundamentalistům i proti loutkovým vládám Evropského protektorátu. Mám prostředky, jak kontrolovat jejich komunikaci. Tak jsme dostali i tuhle nahrávku.“

„Když budete odposlouchávat, třeba přijdete i na tu neformální skupinu tady v Arkádii,“ řekl jsem bezbarvě.

Taková pitomost je jistě napadla taky. Ale co k tomu mám dodat?

Mantella neřekl nic, ale v očích mu nezářil plamen obdivu nad svým důvtipem.

„Takže co?“ zeptal se Dědek Čuchák, jako obvykle o krok přede mnou.

„Je to složitá věc,“ povzdechl si Mantella.

Začal jsem tušit něco moc špatného.

„Dovedem si představit. Ale snad to rozpleteme,“ naléhal Dědek.

„Ono je možné, že ty naše odposlechové služby jsou pod fundáckou kontrolou. A že ty odbojové sítě jsou infiltrované fundáky.“

„Tak je to vždycky,“ přisvědčil jsem. „Tajná válka je válka jako každá jiná. Má své raněné a padlé.“

„Ono to vypadá, že fundáci mají svoje lidi i tady.“

„Dalo by se to čekat.“

„Podle analýzy naší rozvědky se fundákům podařilo lokalizovat centrum neformálních skupin. Vědí, že je v Arkádii.“

„To je hloupé. Někdo by měl to opravdové centrum varovat,“ nabídl jsem řešení.

„Rádi bychom to udělali, kdybychom věděli, kde je.“

„Tak počkej, Luigi. Já nejsem moc chytřej. Na chytrost mám Dědka. Ale úplněj vůl taky nejsem. Přece nečekáš, že skočím na takovej špek?“

„Nečekám, Kubo, naprosto ne. Nic od tebe nechci. Naopak, já ti přišel poskytnout službu, tobě a Dědkovi. Ono to vypadá, aspoň podle té analýzy, že vás fundáci pokládají za součást neformálního týmu.“

„Nás? Majitele starožitnického krcálku?“

„Jste prvotřídní manipulátoři zakázanými technologiemi a robotický ninža je zakázaná technologie,“

„My ale pracujeme v oboru starožitností a ne zbraní cíleného ničení!“

„Vyprávějte to lidem, kteří roztavili polovinu Švýcarska a vypařili Ženevské jezero!“

„Luigi,“ řekl jsem přísně, „ty nás chceš zapráhnout do svého týmu. Dobře víš, že v žádném neformálním týmu nejedem.“

„Tak počkat, já to nevím,“ bránil se Luigi.

„Ty si opravdu myslíš, že bychom...“

„Mezi námi, co by na tom bylo tak divného?“

Neřekl „špatného“, za to si dal pozor. Byl to přece jen loajální úředník, policista a musel ctít oficiální linii. Všechny habitaty byly ve vztazích k fundákům velmi opatrné. Omezovaly se na opatrné protesty a odmítly Evropský protektorát oficiálně uznat jako stát, takže zde neměl zastoupení na úrovni velvyslanectví, jen tu otevřel obchodní báze. Ale naproti tomu odmítly uznat i exilové vlády Británie, Francie a Německa zde na Luně. Britská královna Alžběta IV. bydlela v Šangrila jako Alžběta Windsorová a dovolili jí to jen proto, že se vykašlala na politiku a rozprodávala sbírku známek po prababičce. Političtí uprchlíci se tlačili a mezi sebou hádali na Lagrangu, orbitální stanici umístěné v libračním bodě mezi Zemí a Lunou, která od začátku kolonizace Měsíce sloužila jako přestupní stanice a zároveň i jako filtr. Na Lagrangu neplatily ani pozemské, ani lunární zákony. Ne snad, že by tam neplatily žádné zákony, kapitánský můstek si dával moc dobrý pozor, aby se mu nevymkla situace z rukou, a kdo nedbal na pravidla, nepsaná a mnohdy dokonce neznámá, mohl si vyzkoušet, jak svědčí plícím čerstvé vakuum.

Koneckonců, je to trochu divné, řekl jsem si.

Nedomý a Čuchák, to je přece v technologickém podsvětí zavedená a vážená firma. To, co nám Luigi Mantella předvedl, byl docela slušný kousek zakázaných technologií. Vražedný robot, navíc na bázi popření gravitace, za to je trest na odvratu na pěkných pár let natvrdo. Pokud by se Rada habitatů nerozhodla viníka nebo viníky rovnou poslat šupem nahoru na Plesnivku, což by se rovnalo trestu smrti, vzhledem ke stupni obliby, jakému se asi těšili konstruktéři robotických ninžů ve fundáckých kruzích. Netušil jsem, že může něco takového existovat, a teď, když to Luigi tak pěkně nadhodil, mě pořádně štválo, že jsem to ani netušil.

To jsme na Luně takové nuly? Takoví budižkničemové? Konečně se Luna zmohla na pořádnou ránu – a my jsme nebyli u toho.

Až dodnes jsem si myslel, že útok roboninžů na Londýn byl dílem oficiálních struktur, že stroje nechala zkonstruovat Rada a že se jenom tváří, jako by o ničem nevěděla. Moc jsem s tím nesouhlasil, ale dovedl jsem to pochopit.

My se vám nebudeme míchat do vašich posraných blátáckých záležitostí, to byl základ filosofie kolonizované Luny vůči mateřské planetě. Každý ze zdejších obyvatel měl silné vazby na Plesnivku, pochopitelně. I ti, kteří se narodili už tady, měli na Zemi příbuzné a jejich rodiče a prarodiče jim o Zemi vyprávěli. Díky plastivizi měli přehled o všem, co se na Zemi děje. Ta pupeční šňůra pořád existovala, ne že by neexistovala.

Na druhé straně tu byl pocit samostatnosti, jaký prožívá dítě, když odejde z domova. Je to tam pitomé a smradlavé a rodiče se perou a otec se ožírá a matka chrápe se sousedem, ať se třeba vzájemně sežerou, říká si potomek, když zakotví někde v podkrovním bytě a živí se mytím oken.

Nepůjde řešit hádky a bude se tvářit, že kouká jinam, když ožralý tatíček namaluje nevěrné mamince modré jojo kolem oka. Dokonce se bude tvářit, že je mu to jedno. Bude to ale přetvářka. Nebude mu to jedno. Nemůže mu to být jedno. Málo platné, je to fotr a máti, na tom se nedá nic změnit.

Každý z nás musel překonat chvíle, kdy zoufale toužil po ná-

vratu. Knihu bych o tom mohl napsat, jak mi bylo, když mě jako havíře podfoukli a donutili mě na Luně zůstat pod záminkou nějakého přiblblého paragrafu šest úplně přiblblého zákoníku super přibblé socialistické republiky Československo, Dědek by věděl přesně, jak se to jmenovalo. Každý si to prožil. A proto je v nás všech, bezezbytku všech, velká hrdost na to, že jsme zůstali v místech, která nebyla určena k pobytu ani nějakých všivých mikroorganismů, ani myší, ani štír by tu nevydržel, a ten snese všechno, a my tu jsme a spolu s námi všivé mikroorganismy a myši a ba i ten štír by se tu taky našel, a to všechno pod protekcí zvláštního druhu lidí, kteří si říkají šutráci.

Tohle všechno je pravda a přece nám bylo líto, že svět tak snadno podlehl lidem, kteří se nemohli pochlubit ničím jiným než mírou svého náboženského fanatismu a samozřejmě také vychcaností, s jakou dokázali využít slabostí světa, jemuž nesahali výkonností ani do polovičky podrážek hodně ošlapaných bot. Evropský protektorát, můjtybože! Kolik sráčů bylo ochotných přisluhovat novým protektorátním pánům! Ale dokud se jen modlili a halili ženy do lajntuchů, byla to jejich věc. Horší to bylo, když začaly útoky proti Luně a když začaly vznikat první vývojářské dílny, například technologické centrum v Cambridgi, které pracovaly na nových zbraních schopných zasáhnout Lunu a zničit tamní habitaty.

My jsme si drželi technologický předstih, takže fundáci nás zatím reálně neohrožovali, ale podstatné bylo to „zatím“. Co když nějaký mudrc v Cambridgi nebo kdekoli jinde objeví něco, co sfoukne Arkádii z povrchu Luny? Tohle leželo v hlavě každému z nás, proto jsme se všichni radovali nad zprávou, že Luna konečně vrátila úder a vrátila ho pořádně, s úroky a bolestně.

Cílené zbraně, namířené na konkrétní lidi zodpovědné za útoky proti Luně, to byl smysl robotických ninžů.

Nenapadlo mě, že by to byl podnik neformálních týmů. Pravda, díky neformálním týmům jsme tady. Jenže to bylo dávno, skoro před sto lety. Od té doby se všechno změnilo...

Změnilo?

Lidi jsou pořád stejní. Většina se veze a občas někdo přijde s dobrým nápadem.

Jeden člověk s nápadem nebo skupina lidí s nápadem.

A oni nás nevzali do party.

„Takže, hoši,“ řekl Luigi a vstal, „taková je situace. Nemusíte se ničeho bát. Riziko je minimální, nejspíš vůbec žádné. Fundáři se možná zmocnili nějakého roboninži. Mají lidi na to, aby ho přeprogramovali. Ale už nemají na to, aby ho dostali na Lunu. Nejsou žádné spoje Země-Luna od té doby, co začaly tyhle směšné fundácké tahanice. Takže tahle hláška je nejspíš planý poplach. Jenže jako starý kamarád jsem pokládal za nutné vám o tom říct.“

„Chápu. Aby se nám dobře spalo, vid', Luigi?“

Díval se mi do očí.

„Snad ses nepolekal, Kubo? To bys mě překvapil.“

„Vypadám vyděšeně?“

„Co je uvnitř, nevidím,“ řekl vlídně, kývnul na pozdrav a už jsme viděli jeho policajtská záda, procházel krámkem, samozřejmě se zastavil u velmi málo pravého exempláře parabiotického artefaktu z kráteru Archimedes, bylo vidět, jak se mu zachvěla ramena, nejraději bych ho nakopl do zadku, ale pak už to nebylo aktuální, protože zmizel a spolu s ním i objekt, který by se dal nakopnout.

„Hu,“ řekl Dědek Čuchák.

„Co to má znamenat, Dědku?“ zadal jsem úkol jeho kybernetickým logickým obvodům.

„Tihle roboninžové jsou pořádné svinstvo,“ míní Dědek. „Létá to. Visí to. Chodí to. Leze to. Dovede to čekat neomezenou dobu. Nepotřebuje to žádný energetický příkon. Tahle svině se přilípne na nějaký datový kabel a hledá. Dřív nebo později přijde na stopu svému cíli. Pak jenom letí a udeří.“

„Kdyby měl udeřit tebe, stačilo by se podívat do seznamu. Vždyť tu žijeme od osmdesátého roku.“

„Dvaosmdesátého,“ opravil mě Dědek. Ten se nikdy nemýlí, bohužel. Nebo bohudík, někdy.

Vstal jsem a přecházel jsem po krámku. Rozhlížel jsem se kolem sebe.

Leze to, chodí to, létá to. Odkudkoli se může tahle kulatá potvora vynořit a sejmut mě nebo Dědka. Pocítíme to? Nepřijde smrt tak rychle, jako když člověk mávne rukou? I tohle „přání smrti“ zažil asi každý. Touha skoncovat se vším, mít od všeho pokoj. Fundáci na Zemi? Blbci v magistrátním úřadě v Arkádii? Mizerné kšefty?

Lebovičova konkurence? Odněkud se vykulí ten létající grapefruit a bude pokoj.

„To abychom se stěhovali,“ podotkl Dědek.

„Cože?“

„Výjimečně máš pravdu. Ninža by měl snadnou práci. Šel by na známou adresu. Takže ji potřebujeme změnit v neznámou.“

Odstěhovat se!

Tohle je velice nešutrácké pomyšlení. To bychom mohli odstěhovat rovnou celou Arkádii, odstěhovat ji na odvrácenou stranu Luny. Tohle prý po nás fundáci chtějí. Mají naši planetu na praporu a přejí si, aby jejich znak nebyl potřísněn přítomností tak bezbožných, peklu předurčených hověd, jako jsme my. Máme se schovat.

Tenhle požadavek vyvolal skoro stejné pobouření jako vybombardování odbojného Švýcarska atomovými zbraněmi. I já jsem tehdy vyskakoval a vztekal se.

Ne, tohle není dobré řešení, Dědku.

„To není dobré řešení, Kubo,“ řekl Dědek. „Já jen uvažoval nahlas.“

„Co tedy máme dělat?“

„Nejdříve musíme přijít na to, proč za námi doopravdy Mantella přišel.“

„Varovat nás.“

„Jistě.“

„Třeba si to vymyslel.“

„Tomu nevěřím. Známe se moc dlouho. Dřív nebo později by na něho prasklo, že si to vymyslel. Nikdy bychom mu to neodpustili. A navíc, proč by to dělal?“

„Abychom udělali...“

„Udělal co?“

Dědek se ptal. Ví, co to znamenalo. Nechtěl znát odpověď. Mozek, ten zatracený agregát koloidní bioniky mu teď v té karbonové schránce šrotoval a hlasový výstup mi kladl pitomé otázky, aby získal čas. Aby mě zdržel, nebo zadržel.

„Abychom našli neformální centrum. A praskli ho policajtům. Ti aby udělali šťáru a všechny členy týmu sebrali a odvezli do koncentráku Ultimus na odvratu. To po nás Mantella chtěl.“ Ne-poslouchal mě. Já sám sebe poslouchal a to, co jsem říkal, mi připadalo tak hnusné, že se mi sevřel žaludek.

Ne snad, že bych to chtěl udělat, nebo že bych si myslel, že to udělá Dědek. Byla mi odporná představa, že by si snad Mantella mohl myslet, že bychom toho byli schopni.

„Varování je hloupost. Varování v tom přímočarém slova smyslu. Výzva k práskačství je ještě větší hloupost,“ odříkával Dědek monotónně. „Varovat – před čím? Proti ninžovi není žádná obrana. Přimět k práskačství někoho, kdo nikdy nepráskal? Nesmysl.“

Neodpověděl jsem. Bylo mi jasné, že se Dědek blíží řešení.

„Blbej polda,“ řekl najednou.

„To jo,“ přisvědčil jsem.

„Není blbej.“

„Tak je blbej nebo není blbej?“

„Blbej polda je heslo uplinku. Uvědomuješ si, jakým způsobem nám Luigi robota předvedl?“

„Využil tě jako projektoru.“

„Ano,“ řekl Dědek. „V tom je řešení,“

(2)

Doktor Kurz, podobně jako maminka, má vždycky pravdu!

Jak by neměl, když je to prvotřídní odborník na manipulaci s živoucími a paraživoucími organismy.

Samozřejmě, že právě za ním vedla naše první cesta, když nás navštívil Mantella a nasadil nám brouka do hlavy. Mně v přeneseném slova smyslu, Dědkovi skoro doslova. Vždyť si udělal z jeho hlavy promítačku!

Doktor nás přijal ve své ordinaci, která byla maskovaná jako sklad náhradních dílů pro transportní systém arkadského magistrátu. Napadlo mě, že i on mohl být součástí neformálního týmu, který vyrobil robotické ninži a nasypal je našim nepřátelům na Plesnivce na hlavu.

Nemělo smysl mu něco zastírat. Byl už dávno za Rubikonem zákona a hleděl být od jeho strážců tak daleko, jak jen to podmínky uzavřeného prostoru lunárního habitatu dovolují. Tím spíš, že přísnost roste, tlak na kontrolu zakázaných technologií sílí, všudypřítomná buzerace se utužuje. O tom, že se chystá reorganizace policejního sboru, už také slyšel. Byl by ochoten prodat bratra, kdyby mu to mělo pomoci. Ne, on by neformální týmy nekryl. Tihle vynalézaví idealisté by nikdy nedali důvěru člověku, jako byl doktor Kurz.

„Takže Mantella,“ opakoval přemýšlivě, když jsem mu pověděl, co se stalo a kdo nás v krámku navštívil.

Seděli jsme s Dědkem v křesílkách z ohýbaných pochromovaných trubek. Doktor seděl naproti přes stůl. Musel mít pod zad-

kem pěkně tlustý polštář. Když vstal, hlavu měl výš jen o pár centimetrů, než kde ji měl, dokud seděl.

„Stará známost,“ podotkl jsem. Víc nebylo třeba. Doktor věděl o našich speciálních vztazích a neznepokojovalo ho to.

Přicupital k Dědkovi.

„To bylo od něho vtipné, že použil vaší optiky k projekci té věci,“ poznamenal a naklonil se k Dědkově odpudivé tváři. Pozorně si objektiv jeho oka prohlížel. „Samozřejmě, že je to možné. Nedokumentovaná funkce. Koloidní bionika dokáže emitovat fotony, proč ne, to je legitimní projev činnosti bioniky.“

Pozvedl jsem obočí. Copak se ještě dozvím?

„Jen to mě překvapuje, že to policie ví.“

„Mantella patří k osvětleným policistům.“

„To rád slyším. Ale není natolik osvětlený, aby věděl, jaké to bude mít důsledky, že uploadoval data o robotickém ninžovi do bioniky pana Pruse.“

Vždy oslovoval Dědku jeho pravým jménem. Dobře znal zásadu, že ze všech slov lidského slovníku každému zní nejlibozvučněji jeho vlastní jméno.

Ano, tohle měl Dědek na mysli, když po Mantellově odchodu poznamenal, že „to je řešení“. Ano, Mantella využil Dědku jako projektoru, aby mu předal data o ninžovi. To, co jsme viděli, to byl projev jen části dat. Špička ledovce. Devět desetin dat zůstalo v Dědkově bionice.

Zhruba to se mi teď snažil Kurz vysvětlit.

„Já to chápu, doktore. Dědek taky. Jsme oba rádi, že to chápete taky, takže se brzy domluvíme.“

„Co potřebujete? Abych panu Prusovi nevhodná data z bioniky odstranil?“

„Přesně tak. Nechci, aby můj kamarád měl bioniku zapráskanou nesmyslnými daty. Ale hlavně potřebujeme najít nějakou stopu k výrobci. Nechci riskovat, že na mě někdo toho ninžu opravdu pošle a já tu budu sedět jako kachna na rybníce.“

„To nebezpečí je iluzorní. Nulové. Mezi Zemí a Lunou neexistuje žádný provoz. Po útoku robotických ninžů na Londýn jsou

zrušené všechny linky. Jak by sem toho ninžu dostali? A kdyby dostali, nic ve zlém, Jakube, ale asi by pro něj měli jiné cíle, než jste vy. Generála Kiliana, kupříkladu. Na toho jistě mají větší žízeň než na – nezlobte se – malého starožitníka někde z Arkádie.“

„Pokládají mě za šéfa neformálního týmu, na to nezapomeňte, doktore!“

„To je možné, ovšem ne jisté. Spíš si myslím, že jsou to jen policajtské řeči. Mantella se někde nějak dostal k datům a uploadoval je do bioniky pana Pruse. Ví, že lidé s vašimi technickými znalostmi a kontakty,“ dodal skromně, „ta data prostudují na jiné expertní bázi, než jaké je schopná policie se svými omezenými prostředky. To je všechno. Jaké by vám mohlo hrozit nebezpečí, když nás od nejbližšího fundamentalisty dělí čtyři sta tisíc kilometrů vakua!“

„Tři sta šedesát tři tisíc sto čtyři,“ opravil ho Dědek. „I když jen někdy.“

„To už nehraje roli,“ řekl doktor trochu netrpělivě. „Čistě prakticky vzato, nebezpečí je iluzorní. Myslím, že jste se vyděsil zcela zbytečně.“

„Já se nevyděl,“ bránil jsem se neupřímně.

„Ale ano,“ trval doktor na svém. „Bylo by nepřírozené, kdyby ne. Taky by mi nebylo dobře, kdyby za mnou přišel Mantella a oznámil mi, že na mě fundamentalisté poslali ninžu. Taky bych si nepoložil otázku, jak že se ten ninža dostane přes propast čtyř set tisíc kilometrů,“ podíval se na Dědka a na chvíli se odmlčel, zvědavý, jestli ho Dědek zase opraví. Pak pokračoval. „Taková je psychofyzologie úleku. Zatemňuje schopnost logického uvažování.“

Najednou mi bylo tak trochu do smíchu. Samozřejmě, že měl pravdu. Jen to mi bylo divné, že tak směšně jednoduché úvahy nebyl schopný Dědek, můj pochodující orákl.

„Máte pravdu. Chrání mě jejich vlastní embargo. Jenže co když to embargo odvolají?“

„Kdyby ho odvolali,“ řekl doktor Kurz, „stalo by se to za zcela

jiné situace. Klid zbraní. Tání. Normalizace vztahů. A za nové situace by oni sami neměli zájem, aby znovu rozdmýchávali konflikt. Kdybych měl být upřímný, to, co udělal Luigi Mantella, byla docela obyčejná policejní provokace.“

„Mantella je lišák, o tom není pochyb,“ připustil jsem. „Už mocrát se mě snažil vtáhnout do těch svých policajtských hříček.“

„A co já?“ ozval se Dědek Čuchák.

„Jak prosím?“

„Mantella mi uploadoval data do paměťových bloků,“ stěžoval si můj přítel. „Vy dva můžete nad policejní provokací mávnout rukou. Jenže já z ní mám zaneřádnou palici.“

Vyměnil jsem si s doktorem Kurzem krátký pohled.

„Tento rys případu mi nedošel. Samozřejmě, že paměťová kapacita mého přítele má své limity.“

„To není žádný problém,“ pravil doktor Kurz. „Paměťové bloky se dají uvolnit.“

„Uvolnit?“ ptal jsem se.

„Vymazat. Zbytečná data odstranit.“

„Ale abyste to s tím odstraňováním nepřehnal,“ bránil se Dědek. „Na některých datech mi záleží.“

„Pane Prusi, kdybyste dovolil a laskavě šel se mnou. Pan Nedomý tady počká. Nebude to dlouho trvat. O svoje cenná data nemusíte mít starost. Myslím, že právě já s nimi umím zacházet,“ řekl v narážce na prostou skutečnost, že bez jeho zásahů a tvůrčího přístupu by Dědek byl – v nejlepším případě – bezmocná huspenina podporovaná přístroji a rozhodně by nebyl tím, čím je, tedy dokonale fungujícím člověkestrojem, nebo, chcete-li, kyborgem.

Někdy trvají doktorovy zákroky hodně dlouho. Spoléhal jsem na to, že přenos dat z Dědkovy bioniky někam na doktorovo médium bude trvat více méně stejnou dobu, po jakou přenášel Mantella data do Dědka. Vždyť jich ani nemůže být tolik, přemýšlel jsem, když doktor odešel s Dědkem do vedlejší místnosti. Mantella si přinesl nějakou kapesní databanku a z ní data do Dědka uploadoval.

Doktor Kurz je výborný lékař, což se pozná i podle toho, jak dovede člověka uklidnit. Je to lékař – chláholič. Stačí, aby vešel, a uleví se vám. Vstoupíte do jeho ordinace a chce se vám lézat.

Zapnul jsem si zpravodajství, abych si zkrátil dlouhou chvíli. Ajatolláhové nahoře na Zemi běsnili v neztenčené míře a slibovali zkázu všem bezbožným habitatům. Opakovali svoji dávnu píseň, že Měsíc je součástí jejich symboliky a že sama naše přítomnost na Luně uráží je, jejich víru, Proroka a samotného Alláha.

Pak tam vystoupil nějaký oficiální pindal a oznámil obyvatelstvu, že naše pozice je pevná, ovšem flexibilní, a varoval nezodpovědné jedince, aby se nepouštěli do žádných nepředložených činů, jež by mohly být nevhodně interpretovány.

Černou stuhu lítosti nad něčím, nad čím se všichni radovali, měl na klopu, a bylo jasné, že by si ji nejraději ovázal kolem krku jako mašli.

Docela mě to znechucovalo, ovšem i v nechutném zpravodajství jsem objevil uklidňující nitku. Embargo trvalo. Ze Země by se na Lunu nedostal ani pingpongový míček. Ustal jakýkoli provoz. Roztržka byla absolutní. Ne, i kdyby fundáci měli toho svého ninžu a opravdu si mysleli, že já jsem jim nasypal smrt na hlavu, nedokázali by ho dopravit na Lunu a do Arkádie.

Zpanikařil jsem úplně zbytečně.

Asi po půl hodině se otevřely dveře a vyšel z nich Dědek spolu s doktorem Kurzem.

„Bylo to snadné,“ hlaholil lékař. „Pan Prus má už svoji bioniku úplně volnou a může si tam strádat, jaká chce data. Jste z toho venku, pane Prusi,“ poplácal ho po zádech.

„Operaci mi připište k účtu,“ řekl jsem v naději, že uslyším něco ve smyslu „ale to nestojí za řeč“, a nemýlil jsem se:

„To nestojí za řeč,“ hlaholil doktor Kurz. „Hlavně, že se mi podařilo vás uklidnit. Víte, ze všeho nejhorší je stres vyvolaný pocitem ohrožení.“

Kývl bradou k plastivizoru, kde dál bublalo zpravodajství.

„Kdyby to mělo trvat dlouho, projeví se to na zdravotním sta-

vu obyvatelstva. Lidé si nepřipouštějí ohrožení, ale někde v podvědomí to v nich doutná.“

„Tím chcete naznačit, že to vaše ujišťování byla jen těšinská jablíčka?“

„Naprosto ne, pane Nedomý! Hovořil jsem obecně. Jděte klidně domů a já budu data analyzovat. Pokud najdu nějaký klíč, nějakou stopu, dám vám vědět.“

„Já o stopu ani tak moc nestojím,“ řekl jsem. „Snad trochu zvědavosti, nic víc. Důležité je, že se Dědek, tedy pan Prus, těch zbytečných dat zbavil.“

„No právě, to je hlavní. Takže, jak se říká, doufám, že se v téhle místnosti dlouho neuvidíme,“ rozžehnal se náš osobní felčar.

Takže jsme šli domů v náladě podstatně lepší, než s jakou jsme k doktorovi Kurzovi přicházeli.

To bylo dobře, protože příští den nás pozvala Su Wang-li do Modré laguny na večeri s přáteli. Asi bych před ní nedokázal zamaskovat starosti a jak ji znám, snažila by se do celé záležitosti vložit a pletla by se všude a zamotala by všechno, zkrátka, nedělalo by to dobrotu.

Modrá laguna teď prožívala horší období.

Doktor Kurz měl pravdu, že pocit ohrožení zaleze lidem pod kůži jako dlouho trvající vlezlá zima. Nikdo si nepřipouští, že se bojí, a opravdu, my šutráci nejsme vychovaní ke strachu. Určité ohrožení znamená náš samotný pobyt na Luně. Čistě teoreticky by se mohlo stát, že nějakou sérií technických chyb by se porušila hermetika kupole, a pak by to asi v ulicích Arkádie nevypadalo pěkně – kdyby šlo právě o kupoli našeho habitatu. Ovšem stejné ohrožení by při troše dobré vůle mohl pociťovat každý bláťák na hoře na Plesnivce. My žijeme na kouli obklopené vzduchoprázdňem, oni žijí na kouli, která je plná žhavého magmatu. Navíc, vzduchoprázdno se dostává dovnitř obytných prostor podstatně méně často, než se na Zemi vylévá magma ven. My neznáme žádné lunotřesení, kdežto bláťáci mají svoje starosti se seismickými otřesy den co den.

Stav válečného nepřátelství, to ale je něco jiného. Proti sobě

máte vůli cizích inteligencí, které vás sledují, přemýšlejí o vás, hledají vaše slabiny. A jakmile nějakou naleznou, udeří. Všiml jsem si, že lidé jsou našim páprdům přes všechny silácké řeči vděční, že se snaží druhou stranu uchlácholit a že se neženou do otevřeného konfliktu. Útok robotických ninžů si nahlas všichni pochvalovali, ale v hloubi srdce ho pokládali za chybu, za klukovinu nějaké nezodpovědné partičky, která se snaží dráždit hada bosou nohou.

Fundáci si myslí, že patřím k tomu neformálnímu týmu, nebo dokonce že jsem jeho šéf. Kdyby si tohle o mně mysleli moji drazí spoluobčané, možná, že by mě poslali na procházku mimo kupoli bez skafandru. A potom, až bych venku zdechnul, což by trvalo mžik, by mi postavili pomník.

Ale zpátky k mé milé Su a jejímu podniku Modrá laguna.

Obecně vzato, v krušných dobách lidí méně často navštěvují podniky, jako je Modrá laguna. Su musela sahat do rezerv, aby udržela vinárnu aspoň ve volnoběžném chodu. Nestěžovala si. Kňouravost neměla v povaze. Spíš naopak, postupující nouze v ní vyprovokovala jakousi bojovnost. Celkem logicky usoudila, že čím dřív se poměry napraví, tím líp pro ni a její podnik. A protože má srdce bojovnice, byla by nejradši, kdyby Luna zakroutila blátáckým fundamentalistům krk.

Což možné není, ale představa je to pěkná.

Takže nazítří večer jsem se s Dědkem vypravil do Laguny a opravdu jsem nemusel hrát spokojenost a uvolněnost. Naopak, měl jsem dobrou náladu, protože čím déle jsem o věci přemýšlel, tím pevněji jsem byl přesvědčen, že se Luigi tentokrát blamoval a narazil na hodně tvrdou vodu.

Večírek to byl příjemný, i když poněkud asketický. Žádné pozemské speciality, žádné dary moře, žádné chardonnay z oblasti Ardèche, žádná single malt whisky Laphroaig nebo Lagavulin z ostrova Islay, Ardèche i Islay jsou v rukou islamistů a ti zničili vinné sklepy i palírny stejně jako kláštery a katedrály, přičemž se obávám, že těch prvních je víc škoda než těch druhých, jakkoli bych to nahlas neřekl.

Rád se dívám na moji sladkou Su, když pořádá večírek. Bere to jako obřad. Dovede být zároveň uvolněná i ve střehu. O obsluhu se starali roboti, ne androidi – ani ona nechtěla mít potíže s našimi fundamentalisty typu Human First. A servíroval se zelený čaj Dračí studna a suchary se sójovou pomazánkou. Kromě nás bylo v podniku asi deset dalších lidí, stálí hosté, některé jsem znal už delší dobu, jiné sotva od vidění. Su byla moc milá. Nedávala najevo, že jí jdou špatně kšefty a že se to projevuje na stavu konta.

Pro dnešní večer chystala čínskou specialitku, úhoře v medové omáčce na dračí způsob. Nebudu zdržovat líčením, o čem šla řeč, protože k tomu podstatnému došlo až po hodině, kdy se mi v komlinku ozval Dědek.

„Kubo, mám na příjmu doktora Kurze.“

„Copak?“

„Má důležité sdělení.“

„Proč mi nezavolá?“

„Protože jenom komlink mezi jím a mnou je stoprocentně zabezpečený.“

Vstal jsem. Su si toho samozřejmě všimla. Vždyť jsem říkal, že byla ve střehu.

„Něco se stalo?“

„Jenom malá reklamace. Jednomu zákazníkovi se nezdá autenticita mušle z Moře neklidu.“

Dívala se na mne odspodu. Při jejím metru padesáti a mém metru devadesáti to jinak nejde, než aby se dívala odspodu. Když se ale dívá tak, jak se dívala zrovna v tuhle chvíli, měl jsem pocit, že já měřím metr pade a ona o čtyřicet čísel víc.

Udělal jsem malé gesto a vyšel z místnosti. Přede mnou byla úzká chodbička, vedla k šatně a toaletám.

„Propoj mě,“ řekl jsem Dědkovi. Doktor se ozval okamžitě.

„Pane Nedomý?“

„Slyším vás, pane doktore.“

„Stala se malá technická chyba.“

Napadlo mě, že něco provedl s Dědkovou myslivnou. Když

z ní pumpoval data, něco poškodil. Z Dědka se stane blábolící hromádka rosolu a karbonitu.

„Povídejte.“

„Ta data...“

„Co je s nimi?“

Lezlo to z něho jako z chlupaté deky.

„Kde jste?“ vyhrkl najednou. „Doma?“

„Ne. Jsem...“

„Chválabohu. Neříkejte, kde jste. Nechci to vědět. Ať to nikdo neví.“

„O co jde?“

„Já jsem, jak to říct... Je tam hermetizace?“

„Určitě,“ odpověděl jsem. Tohle jsem věděl na sto procent. Koneckonců jsem to byl já, kdo Su přiměl, aby ze svého podniku udělala stoprocentně nezávislou jednotku. I kdyby praskla kupole, Modrá laguna by vydržela v autonomním systému nejmíň týden.

„Co se děje, Kubo?“ ozvala se za mnou.

Stála v přítmí, jemná záře stropních lumiforů se ji leskla ve vlasech černých jako čerstvý karbonit. Tvář měla vážnou.

Konec srandy, kamaráde. Pravdu, tak zněl příkaz té tváře.

„Aktivuj hermetizaci,“ řekl jsem jí.

Otočila se a šla to udělat.

Správný šutrák. Bláťák by se ptal „a proč“ a „co se stalo“ a ptal by se „není to zbytečné?“. Šutrák jde a hermetizuje.

S hermetizací není žádná sranda. Když je i ten nejmenší důvod k utěsnění, udělejte to a ptejte se až potom.

V hermetizovaném prostoru máte na otázky dost času. Ve vzduchoprázdnu je prostor jenom na smrt, ne na otázky.

„Aktivovaná,“ řekl jsem doktorovi stroze. „Takže povídejte.“

„Trochu jsem se zabýval těmi vašimi daty.“

„Daty z Dědkovy databanky.“

„Ano. Daty od Mantelly. Snažil jsem se vám vyhovět, bylo to vaše přání, proto jsem vynaložil maximální možné úsilí, chápete?“

„Nechápu, ale snažím se.“

„Chtěl jsem znát původ a účel a tak podobně. Jako cíl jste vy-

braný, v tom Mantella nelhal. Najdi a znič. Něco jako cena za hlavu. Při spatření pal. A tak podobně.“

„Tak přece,“ řekl jsem.

„Chtěl jsem ale vědět, kdo ninžu naprogramoval.“

„A přišel jste na to?“

„Víte, z dat se to nedalo vyčíst. Ono to chtělo, jak to říct...“

„Zkuste to. Držím vám palce.“

„Bližší pohled.“

„Bližší pohled?“

Teď už jsem tomu nerozuměl vůbec.

„No ano. Bližší pohled. Vyšší míru vizualizace, než je pouhá virtuální prezentace.“

Strašné poznání se mi nořilo před vnitřním zrakem. Že on ten starý idiot...

„Vy jste to vyrobil.“

„No, když to takhle řeknete, vrhá to na mne ošklivé světlo.“

„Na vás to vrhá ošklivé světlo, ale na mě se vrhá robotický ninža!“

„Nevrhá, protože jste udělal včasná opatření díky tomu, že jsem vás okamžitě varoval, spustil jste hermetizaci, takže moje zásluha je v tom...“

„...že vy starý všetečný pitomče, jste si tak dlouho hrál s daty, až jste vygeneroval robotického ninžu!“ zařval jsem. To už se vrátila Su a slyšela, co jsem povídal.

„To je nespravedlivé, co povídáte,“ kňučel Kurz.

„Co je robotický ninža?“ chtěla vědět Su.

„Stroj na zabíjení. To, co zdecimovalo fundamentalisty v Londýně. Individuálně cílená zbraň. Létá to, chodí to, leze to po strope, plave pod vodou.“

„On to vyrobil?“ ptala se. Chápala, s kým mluvím.

„Ano, tak dlouho si hrál s daty, až to vyvíječ vyrobil.“

„Poslyšte, Nedomý, tohle je desinterpretace faktů!“ vřísknul doktor Kurz. „Data jsem podrobil zkoumání s vaším vědomím a podle vašeho příkazu.“

„Podle mého příkazu?“

„Chtěl jste vědět, kdo za tím stojí?“

„Chtěl, ale...“

„Takže odpovědnost je vaše, pane Nedomý! Vy jste přinesl data do mého domu a světil mi je. A neupozornil jste mě na autoexek!“

Už před chvilkou jsem přepnul na hlasitý poslech, aby Su byla v obraze z první ruky.

„Co je autoexek?“ ptala se.

„Samospouštěcí program. Tři dé vyvíječe pracují na základě dat. Zadáš data a parametry pro vyvíjení. Vyvíječ vygeneruje trojrozměrný objekt. Data mohou mít v sobě samospouštěcí rutinu. Když se dostanou do vyvíječe, sama mu dají příkaz se všemi parametry a vyvíječ objekt vyrobí. To se stalo.“

„Řekl jste to správně, pane Nedomý,“ komentoval doktor Kurz.

„Takže to není moje vina. Naopak, hned, jak se to stalo, jsem vás uvědomil po chráněné lince. Měl byste mi být vděčný, po tom všem, co jsem pro vás za ta léta udělal.“

„Kde je?“

„Kdo?“

„No ten ninža přece!“

„Kde by byl?“ Znělo to užasle, jak může někdo klást tak směšnou otázku. „Přece odletěl vás zabít!“

„Tak počkat,“ ozvala se Su. „Jak, zabít?“

„No,“ odpověděl doktor Kurz rozvážně, „energetickým paprskem. Je to vtipně řešené zařízení. V režimu pátrání nemá žádnou energetickou rezervu. Veškerou energii alokuje pro antigravitační odstínění. Pak se nožkami usadí nebo přichytí chapadly, překloupí se do režimu emitace a vypálí energetický paprsek. Důvtipné, vidíte?“

Nezmohl jsem se na slovo.

„Vy tedy tvrdíte, že ta věc odletěla a za chvíli tady bude a vypálí na Kubu svůj paprsek?“ ptala se místo mě Su.

„Dovolil bych si vás poopravit, milostivá paní,“ pravil doktor Kurz starosvětsky. „Neřekl bych, že za chvíli u vás bude. S největší mírou pravděpodobnosti nepříjemně hraničící s jistotou už u vás je.“

„Něco se děje?“ vešel Dědek Čuchák.

„Kurz vygeneroval ninžu a ten po mně jde,“ odpověděl jsem. Stručněji to nešlo vyjádřit

„Já si vyprošuju...“ vřeštěl doktor.

„Ta rána emitorem... je to smrtelné?“ chtěl jsem vědět, na čem jsem.

„No,“ řekl doktor opatrně.

„Chci vědět, jestli budete s to mě dát dohromady, kdyby mě ten prevít trefil.“

Díval jsem se na Dědkovu karbonitovou fasádu. Kazimír Prus přežil ránu čtrnáct-padesátky, ručního děla na odstraňování důlních závalů. Třeba mám nějakou šanci. Budeme dva kyborgové. Ani si nebudeme muset povídat. Propojíme se kabeláží natvrdo, uvažoval jsem a moc dobře mi při tom nebylo.

Po dalších slovech doktora Kurze se mi přitížilo.

„Neslučitelné s životem. Energetický výboj ruší životní funkce, nenávratně. Dokonce se obávám, že vaše pozůstatky nebudou použitelné ani jako náhradní transplantační orgány. Budou jaksi... strukturálně znehodnocené, chápete? Nechci se vás dotknout, ale po té ráně budete asi v tom stavu, jako kdybyste byl týden, no, abych nepřeháněl, tři dny po smrti.“

„Na sluníčku?“

„Tak nějak.“

„Jsi nechutný,“ poznamenala Su.

„Ještě ne. Ale budu.“

„Už je tady,“ ozval se Dědek Čuchák.

Zatímco jsme řešili hygienicko-epidemiologické otázky, Dědek postupoval podle své robotické logiky a propojil se s bezpečnostními sítěmi Modré Laguny. Nastavil ovládání tak, že na světelném panelu vedle věšáku se objevil pohled do koridoru.

„Nic nevidím,“ řekl jsem.

Nic jsem nechtěl vidět. Su se také naklonila k panelu a zavrtila hlavou.

„Vidíte tam ve stínu pod římsou naproti? Ten lesk?“

„Nevidím,“ připustil jsem.

„Tahle organika,“ povzdechl si Dědek. „Nic nevidí, nic neslyší.“

Obraz se začal zvětšovat, trochu trhaně, po jednotlivých skocích. Zároveň se stín pod římsou projasňoval.

Po šestém, možná sedmém kroku – Dědek by to věděl přesně – jsem ho spatřil. Nebo *to* spatřil.

Ninža visel pod římsou, zlatavá koule z lesklého kovu. Visel na chapadlech vysunutých z horního vrchlíku. Nohama tápal kolem sebe. Zdálo se, že plavou v nějaké husté kapalině, asi jako poloprůsvitná vlákna medúzy.

„Hledá tě,“ poznamenal Dědek.

„Copak jsem plankton?“

„Snaží se zachytit emoční vlny.“

„Jak to můžeš vědět?“

„Komunikuju s doktorem Kurzem,“ odpověděl Dědek stroze a zase to pohrdání organikou dal najevo až zbytečně okázale. „Ninža je naladěný na tvoji osobnost. Každý člověk vysílá emoční vlny.“

„Na tom je založený iluzín,“ poznamenala Su.

„Ano. Iluzinová herci dovedou emoce zahrát a v iluzínech je diváci mohou sdílet. Tohle je podobný princip.“

„Poslyš, Dědku,“ řekl jsem, „androidi nemají emoce.“

„Já emoce mám, jestli tím myslíš tohle.“

Musel jsem se uchechtnout.

„Ne, opravdu tím nemyslím, že bys měl jít ven a tohle vosí hnízdo strčit do pytle. Víím, že máš emocií na rozdávání. Ale opravdová androidi, ti emoce nemají. Ti by mohli ninžu zničit.“

„Já tu žádného nemám. Přece nechceš, abych ven vystrčila svoji myčku nádobí,“ řekla Su.

„Co se děje?“ strčil k nám hlavu Petr, další host večírku, který pěkně začal a teď se zvrtává na hodně špatnou stranu.

„Porucha na hermetizaci.“

„Možná, že by bylo dobré večírek rozpustit,“ podotkla Su.

„Hlavní dveře jsou blokové. Pojdte, vyvedu vás zadem. Kuba s Dědkem tu zůstanou a pomůžou mi.“

Pomůžeme, Su, jen jestli to půjde.

Osaměli jsme.